

ตายเพื่อนฉัน!

เธอทยอยหนีไปไหนกันหมด?

ว:พี ลาครีก

ขณะนี้ มันทำในรูปลักษณ์ว่า ตายเพื่อนรักของฉันทยอยหนีไปไหนกันหมด? ทุกวันนี้ไม่ว่าฉันนั้นหนีไปมองทางไหน ก็ไม่เห็นเธอเลยที่รัก มันทำในรูปลักษณ์ว่าไร่มาก ๆ

เธอรู้นรือเปล่าว่า ฉันเกิดความรู้สึกผิดมาแต่อดีตอันยาวนานแล้วล่ะ เธอคือส่วนหนึ่งของชีวิตและจิตใจของฉัน มาตั้งแต่ฉันยังมีอายุไม่มากนัก เพาะเคยเห็นเธอเดินเต็มไปหมด

ไม่ว่าที่ไหน ๆ ซึ่งสักทีก็บอกทำหา นรือที่ไหน ซึ่งจะมีผู้ต่อดูคุณธรรมเมื่อนลัทธิปฏิวัติ

ฉันยังจำได้ล่ะว่า ขณะที่ยังเดินเล่นอยู่ ฉันเคยเล่นกับเธอ ซึ่งเดินเป็นกลุ่ม ๆ อยู่ริมทางรถไฟ บางครั้งก็อยู่ระหว่างช่องหัวเสาเดินเล่นหน้ากัน ในบริเวณสายทุ่ง

ฉันเดินเข้าไปตบหน้าเธอเล่น บางครั้งก็ใช้ไม้เขียนขี้ผึ้ง ซึ่งเกาะกินเนื้อเธออยู่ ในบริเวณที่ที่ห้องข้าง ตามนอห้อง ๆ ข้าง เธอเองก็แซมจ:ส์ แม้ว่ามีเพื่อน ๆ แลคนคม แต่ก็ไม่เคยคิดทำร้ายฉัน นรือแม้แต่ใคร ๆ ทั้งนั้น

อย่างไรก็ตาม ฉันเริ่มเห็นคน สักคนในลุ่ม เริ่มคิดเอาแต่ใจกันมาแล้ว จึงมักสะทอนภาพความรูสึก จากใจออกมาเป็นคำพูด ตูตูก:เธอ วิดยเอาเข้าไปรับกับเพื่อน บางคนว่า "โง่งเน้อคนตาย!"

แทนที่จะมองอีกตัวหนึ่ง แล้วเห็นไม้ที่ ๕๓ เจนกว่านี้คือความส่วหนึ่งของเธอ เนื่องจากยอมให้เขาใช้งาน แม้เห็นใจเห็นอบแล้วในแ่ บางคนยังทักตู่ทำเมื่อหน้า แต่เธอก็คิดว่าไม่มีปากมีเสียง อีกทั้งยังไม่มีคิดทำร้าย หากไม่เหลืออดตรึง ๆ แล้ว

ช่วงที่เกิดมา แม้ฉันจะเกิดกลางใจเมืองกรุงเทพฯ. ซึ่งแม่สอนที่วัด ขนพื้บ้าน สังคมลัทธิขณะนี้ เธอคงถูกคนกรวดตีตักัน ไม่น่าให้มาเดินเล่นที่นั่น ทำในนี้ฉันหมดโอกาสที่จะสัมผัสกับชีวิตเธอ ในช่วงเริ่มแรก

หลังจากเติบโตขึ้นมากจนกระทั่งมีอายุ ๕ ขวบ พ่อกับแม่ ก็ย้ายออกมาอยู่ บ้านตัวเอง ซึ่งช่วงนั้น ยังมีสภาพเป็นทุ่งหญ้าอันกว้างใหญ่

ฉันรู้สึกรักบรรยากาศในนี้เหมือนอย่างลึกซึ้ง แต่แล้ววันหนึ่งก็รู้สึก
อยากออกไปเดินเล่นบ้าง นั่งเล่นบ้าง ตามชายทุ่ง ซึ่งมัน
มีสภาพตรงใจฉันที่สุด ฉันพยายามมองหาเพื่อน ซึ่ง
ใจเดียวกัน ทั้งนี้รู้ว่า "เราอยู่คนเดียวในโลกนี้ไม่ใช่"

บรรยากาศที่ว่า มันทำให้ฉันมีโอกาสพบเจอเสมอ
เธอก็จริงเป็นที่รัก และได้รับความสะดวกสบายจากฉันเรื่อยมา
บางครั้ง ฉันเฝ้ามองดูฟ้า ฟ้า ฟ้า ฟ้า ฟ้า และ
ความหมาย สวรรค์แก่ความรูสึกยามตกมาก

ความเพื่อนรักของฉัน จากเดาที่ผ่านพ้นมาแล้ว
แม้คนแต่ในหลักตาม ฉันยังไม่ลืมความจริงเลยว่า
เธอทำงานตามรุ่งตามค่ำ ในกับมนุษย์

โดยเฉพาอย่างยิ่ง ในจุดที่หา เริ่มตั้งแต่ตั้งแต่การ
ไต่เต้า ไต่แม่ ลากคราดเก็บชั้นหญ้า มาปลอบใจตามริมคัน
นาให้คลายสภาพเย็นชุ่ม เธอก็นั่งยิ้มๆ เห็นโดย
ไม่ปรีมากร้อง แม่ แต่แะเดี่ยว ทั้ง ๆ ที่มนุษย์สังคมใน
ผู้หนึ่งใช้งาน มักใช้วิธีทั้ง ร้อง ๓ ทั้ง ๓

อย่างรักก็ตาม ฉันก็ยังดีใจที่เห็นคนใจดี มี
เมตตาด้วยเธออยู่บ้าง แม้ไม่มากนัก โดยเฉพาอย่างยิ่ง
ในยามค่ำคืน ยังมีหัวใจที่ไฟ อบอุ่นใจ และ แผลง
ซึ่งอาจมีมาที่ต่อม เกรงว่าเธอจะเสียใจอื่น

ฉันพบว่าบางคน รักความเหงาอยู่กับลูก คอบดู
อย่างใกล้ชิด ในยามค่ำคืนมักเก็บเธอไว้ในคอกที่มืด
มืดขึ้นมากที่สุด บางทีให้เธอนอนพักด้วยมือที่ดูขบขัน
ก็มี แม้ได้เป็นเสียงดีที่พูดกับเธอหน้าตา เจ้าของ
มักรับลูกฉัน ได้ผลงกับมาส่งไฟดูอย่างละเอียดย
รวมคอบ

ฉันเห็นเธอทำงานรับใช้คนแบบสบายเหงาต่างหาก
แม้อาหารก็ไม่ต้องไม่เก็บไว้ ชื่อ นามจากที่ในน เพาะ
หญ้า และพรรณไม้หลากหลายชนิดในคอก และไว้ก็ยังมีมากพอ
หอดจากนั้น ระหว่างช่วงฤดูแล้ง ฟางข้าว ซึ่งเก็บไว้ก็ยังมี
เห็นอาหารในเธอได้สัก

มาถึงช่วงนี้แล้ว ๆ คนต่างต่างซึ่งรากฐานจิตใจไม่ใช่
ผูกพันอยู่กับพื้นดินพื้นนี้ ได้ทำเอาเครื่องจักรกล ซึ่งเกิดบน
พื้นฐานของเธอ ให้มาพบพรุ่งนี้ สิ่งผลมอมเมาทั้งนี้เราซึ่ง

เมื่อก่อน เธอเริ่มหันกลับมาหาฉัน ทำให้นึกถึงเธอมาก
ยิ่งถูกคนต่างชาติทำร้ายแล้ว "ความทุกข์ยาก" เข้า
มาตลอด ฉันทำทุกอย่างเพื่อเงินทอง และความรัก
ความเมตตา ซึ่งคนผู้เป็นเจ้าของเคยมอบให้กับเธอ

ในที่สุดฉันก็พบความจริง จากผลการเปลี่ยนแปลง
ของรากฐานจิตใจคนทั้งสองว่า "เธอเสียเธอเข้า ไร่องาม
สุดอย่างเด็ดขาดที่สุด" หรือไม่ว่าอย่างไรก็ตามเธอ
อันห่างไกล

ฉันกลับมากู้คืนคืนของเราเอง เราเปลี่ยนมา
ใช้เครื่องจักรกลแทน ตัวที่เห็นกันไว้แทบทุกแห่ง
แล้ว ซึ่งสิ่งเหล่านี้ มีผลสนองประโยชน์แก่คนต่าง
ชาติ ทั้งด้านค่าและด้านบ่ม

ในขณะต้องเสียเงินค่าฉัน ในขณะค่าสักนรอ
สารพัดอย่าง ซึ่งต้องจ่ายให้คนอื่น ชาวทมิฬจึง
จำต้องมีหนี้สินล้นพ้นตัว ทมิฬทั้งชาติจึงกลายเป็น
ลูกหนี้ชนต่างชาติ ชนิดที่สิ้นหนุลาที่ปากขี้

หากกลับไปนึกถึงอดีต แต่ก่อนนี้ คนไทยเคยมี
หัวใจต่อกัน เคยใช้ชีวิตอยู่อย่างเรียบง่ายมาก ไม่
เคยหลงอยู่กับความฟุ้งเฟ้อ หากอยู่ในสภาพที่อาจ
กล่าวได้ว่า "พอมีพอใช้" โดยไม่มีหนี้สินล้นพ้นตัว

อีกทั้งมุ่งมั่นทำงานอยู่กับพื้นดิน อย่างรู้คุณค่า
"ในจิตวิญญาณตัวเอง ของรักตนลึกลับนั้น ยิ่งยิ่งตัว
เอง เพราะขณะนั้น หากจะเสียแล้ว หากอยู่ อาจเปรียบ
ได้ดุจเพชรเม็ดงามที่สูญหายไปจากมือคนไทย แม้ฉัน
อาจจมอยู่ในโคลน แต่ฉันก็เป็นโคลน ซึ่งมีคุณค่า
ที่สูญเช่นกัน

โดยทั่ว ๆ ไปแล้ว มาถึงขณะนี้ ฉันอดรู้สึกไม่ได้ว่า
คนไทยส่วนใหญ่มาก ๆ ชอบดูถูกของดีของตัวเอง แล้ว
วิ่งกันไปถึง การทำลายล้างกันเองในที่สุด

เท่าที่ผ่านพ้นมาแล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างทำให้นึกมอง
เห็นว่า คนไทยส่วนใหญ่สนใจของสูง ยิ่งสูงมากเท่าไรก็ยิ่ง
สนใจได้มากเท่านั้น ซึ่งความจริงแล้ว "ความดีมีสิ่ง
น้อยนิดถึงทิศทางที่ส่งผล สร้างสรรค์หรือทำลาย

หากสามารถคิดกลับที่ลงไปได้ บ่อมองเป็นความจริง
ได้ของอย่างอิสระว่า ยิ่งลงต่ำ ก็ยิ่งรู้สึกว่ามีคุณค่าสูงยิ่ง
เมื่อนั้นแหละ เมืองไทยจึงจะกลับฟื้นคืนสู่สภาพปกติ เช่น
แต่ก่อน ช่วยกันสามารถมั่นคงอยู่ได้

ศกาศที่รักของฉัน เพราะฉันไม่เคยรู้สึกถูกละเลย
ฉันคิดถึงและมองเป็นสังคม ซึ่งหม่อมฉันรักไว้ ๑๑๕
รุ่นหลัง

ฉันขอฝากสิ่งนี้ทั้งหม่อมฉันไว้ให้ทุกคน โดยเฉพาะ
ผู้ที่มีใจรักซึ่งกันและกัน บ่อมองฉันได้ก่อน ก่อนที่สิ่งนี้
จะจบสิ้นลง ไม่ว่าเพราะเหตุใด ซึ่งแต่ละคนบ่อมองไม่อาจ
รู้ได้ล่วงหน้า ว่าสิ่งนี้จะเกิดขึ้นแล้ว

สังฆกรรมภักดิ์
จากศกาศซึ่งมีหัวใจ
ลักษณะหนึ่งปีมีชีวิต
มาระจำวัน ของ ชาวไทไทย.

อันดาพิศ
วันที่ สิงหาคม ๒๕๔๓